

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

DE DAG DAT DE CHOCOLADE DE WERELD VERANDERDE

Igor Romanowski Sosnowski was een jongen die altijd te veel vragen stelde. Tenminste, dat vond zijn juf. Zijn moeder vond hem juist slim. De buurvrouw vond hem “een wandelende nieuwsgierigheidsexplosie”. En Igor zelf? Igor vond dat de wereld veel te veel geheimen had om níét nieuwsgierig te zijn. Hij woonde met zijn moeder in een klein huisje aan de rand van een bos dat ’s nachts altijd leek te fluisteren. Zijn vader was er niet meer — niet verdwenen, ook niet gestorven, maar gewoon weg. Niemand wist waarheen. Soms keek zijn moeder ’s avonds uit het raam in de hoop dat hij terug zou komen. Igor keek dan met haar mee, maar niet omdat hij dacht dat zijn vader zou verschijnen aan de bosrand. Nee... Igor dacht dat er misschien iets anders uit het bos zou komen. En op een ochtend gebeurde dat! Het begon met een geluid dat klonk alsof er een reus op een ballon ging zitten. PLOF! Daarna een diepe dreun. BOEM! En toen een geluid dat Igor nog nooit had gehoord: WOOOOOOOOOOOSH! Hij schoot overeind in zijn bed. “Wat was dat?!” Hij rende naar het raam, trok het gordijn opzij en keek naar het bos. En daar zag hij het. In het midden van het bos, precies op de plek waar gisteren nog niets stond, rees nu iets gigantisch omhoog. Iets ronds. Iets glanzends. Iets waar damp van af steeg alsof het net uit een oven kwam. Igor kneep zijn ogen samen. Het leek op... Nee?! Dat kon niet. Dat mocht niet. Dat was onmogelijk. Maar het was toch zo. In het bos stond een boom. Een enorme boom. Een gigantische boom. En aan die boom groeiden geen bladeren, geen appels, geen perziken, geen noten maar... CHOCOLADE! Dikke, glanzende, druipende chocolade die langs de stam naar beneden gleed als een waterval van zoetheid. De takken waren bedekt met chocoladebladeren die zachtjes wiegden in de wind. En bovenaan, helemaal bovenaan, hing iets waardoor Igor’s hart een salto maakte: een reuze chocoladeknop. Hij was zo groot als een auto, glanzend als een spiegel en dampend als warme melk. Igor’s mond viel open. “Dat... dat is onmogelijk.”: fluisterde hij. Maar de boom dacht daar duidelijk anders over. Precies op dat moment liet hij een dikke druppel chocolade vallen die ploffend op de grond terechtkwam en meteen veranderde in een chocoladekikker die vrolijk weg hupte. Igor trok zijn schoenen aan, rende de trap af en schoot de keuken in. “Mam! Mam! Er staat een reuze chocoladeboom in het bos!” Zijn moeder keek op van haar koffie. “Dat is fijn, lieverd,” zei ze terwijl ze roerde. “Maar neem een jas mee, het is koud buiten.” “Mam! Ik meen het!” “Dat zei je ook toen je dacht dat de buurman een vampier was.” Zei zijn moeder met een bedenkelijke blik. “Hij was een vampier! Hij had twee puntige tanden!”. “Dat waren implantaten, Igor.” Maar Igor luisterde al niet meer. Hij rende naar buiten, de tuin door, het hek over en het bos in. Zijn hart bonsde. Zijn voeten vlogen. Zijn gedachten tolden. Een reuze chocoladeboom. Een echte magische boom. Een onmogelijk echte magische chocoladeboom. En hij, Igor Romanowski Sosnowski, was de eerste die hem had gezien. Toen hij bij de open plek aankwam, bleef hij

staan. De boom was nog groter dan hij had gedacht. Nog glanzender. Nog... levender. De stam pulseerde zacht alsof er iets in leefde. De bladeren fluisterden. De chocolade drupte ritmisch, bijna alsof de boom ademde. Igor stapte dichterbij en toen hoorde hij het. Een stem. Een diepe, rommelende, warme stem die klonk alsof hij rechtstreeks uit een gigantische chocoladeketel kwam. "Eindelijk," zei de stem. "Daar ben je dan." Igor verstijfde. "W-wie... wie zei dat?". De boom schudde zachtjes zijn takken. "Ik." zei de stem. "De Reuze Chocoladeboom. En jij, Igor Romanowski Sosnowski... jij bent precies op tijd." Igor slikte. "Op tijd... waarvoor?" De boom lachte. Een diepe, rommelende lach die klonk als kokende chocolade.

"Voor het avontuur dat je leven zal veranderen."

HOOFDSTUK 2

DE BOOM DIE JE NAAM KENT

Igor stond voor de Reuze Chocoladeboom alsof hij voor een koning stond. Een koning die droop van de warme melkchocolade, rook naar karamel en sprak met een stem die klonk alsof iemand zachtjes in een gigantische chocoladeketel roerde. “Eindelijk,” bromde de boom opnieuw. “Daar ben je dan, Igor Romanowski Sosnowski.” Igor slikte. “H-hoe weet u mijn naam?” De boom schudde zijn takken. Een paar chocoladekrullen dwarrelden naar beneden en landden zachtjes op de grond, waar ze meteen veranderden in kleine chocolademuizen die piepend wegrenden. “Ik weet veel dingen,” zei de boom. “Ik weet dat je moeder elke ochtend haar koffie te lang laat staan. Ik weet dat je juf denkt dat je te veel vragen stelt. Ik weet dat je vader... weg is.” Igor’s hart sloeg een slag over. “Hoe... hoe weet u dat?” De boom boog zijn takken omlaag, alsof hij dichterbij wilde komen. “Omdat ik hem heb gezien.” Igor’s adem stokte. “U... heeft mijn vader gezien?”. “Ja,” zei de boom. “Lange tijd geleden. Toen ik nog klein was. Toen ik nog geen Reuze Chocoladeboom was, maar slechts een zaadje dat ervan droomde om groot te worden.” Igor voelde zijn benen trillen. “Waar is hij dan? Waar is mijn vader nu?” De boom zweeg even. De chocolade die langs zijn stam liep vertraagde. De bladeren ritselden zachter, alsof ze twijfelden of ze iets mochten zeggen. “Dat,” zei de boom uiteindelijk, “is een verhaal waar je nog niet klaar voor bent om te horen.” Igor balde zijn vuisten. “Maar ik wil het weten!”. “Willen is niet hetzelfde als er klaar voor zijn.” bromde de boom. “En jij bent nog niet klaar.” Igor voelde boosheid opkomen. “Waarom niet?!” De boom lachte zacht. “Omdat je nog niet weet wie jij bent.” Igor wilde iets terugzeggen, maar precies op dat moment gebeurde er iets vreemds. Heel vreemd. De grond onder de boom begon te trillen. Niet hard, maar zacht, alsof er iets onder de aarde wakker werd. De stam pulseerde sneller. De bladeren werden glanzend. En toen — PLOP! — sprong er iets uit de stam. Iets kleins. Iets ronds. Iets dat rook naar pure chocolade. Het was een klein wezentje. Een chocoladewezentje. Hij was niet groter dan een konijn, had een buikje van melkchocolade, armpjes van witte chocolade en oogjes van donkere chocolade die glansden als twee kleine knikkers. “Hallo!” piepte het wezentje vrolijk. “Ik ben Choco!” Igor staarde hem aan. “Jij... jij bent een... een...” “Een Choco!” zei het wezentje trots. “Wij zijn de helpers van de boom! De chocoladekabouters! De cacaoknabbelaars! De zoete beschermers! De—” “Genoeg!” bromde de boom. “Je brengt hem in de war.” Choco sprong op en neer. “Sorry! Ik ben gewoon enthousiast! Het is niet alsof de Uitverkorene elke dag langskomt!” Igor knipperde. “De... wat?” Choco sprong op Igor’s schouder en fluisterde: “De Uitverkorene. De jongen die door de boom wordt uitgekozen. De jongen die het geheim mag horen. De jongen die—” “Choco.”: zei de boom streng. “Ja ja, ik weet het,”: zuchtte Choco. “Ik mag niets verklappen.” Igor voelde zijn hoofd tollen. “Waarom ben ik de Uitverkorene? Ik ben gewoon... ik.” De boom boog zijn takken naar beneden. “Omdat jij iets hebt wat anderen

niet hebben.” “Wat dan?” “Nieuwsgierigheid,” zei de boom. “Echte nieuwsgierigheid. Het soort dat deuren opent. Het soort dat geheimen vindt. Het soort waardoor... avonturen beginnen.” Igor voelde zijn wangen warm worden. “Maar wat moet ik dan doen?” De boom pulseerde. De chocolade begon sneller te stromen. De bladeren werden opnieuw glanzend. De lucht vulde zich met een zoete chocoladegeur. “Je moet naar binnen.” zei de boom. “In? Waarin?” “In mij.” zei de boom. Igor’s ogen werden zo groot als chocoladekoeken. “In u?!” “Ja,” zei de boom. “In mijn hart. In mijn wortels. In mijn kamers. In mijn geheimen.” Choco sprong op en neer. “Het is geweldig! Er zijn chocoladegangen! Chocoladetrappjes! Chocoladebeesten! Chocolade—” “CHOCÓ!” bromde de boom. “Sorry.” piepte Choco. Igor keek naar de stam. Een deel van de bast begon te bewegen. De boom opende zich langzaam, alsof hij een mond had die traag openging. Achter de opening zag Igor een tunnel van warme, glanzende chocolade die zachtjes pulseerde. “Ga naar binnen.” zei de boom. “Daar begint jouw reis.” Igor slikte. “Maar... waarom ik?” De boom glimlachte — of in elk geval, zijn bladeren bewogen alsof hij lachte.

“Omdat jouw vader dat ook deed.” Igor verstijfde. “Mijn vader... is ook hier naar binnen gegaan?” “Ja.” zei de boom. “En jij bent de enige die hem kan terugvinden.” Igor voelde zijn hart bonzen. Zijn handen trilden. Zijn gedachten tolden. Zijn vader. Zijn vader was hier geweest. Hij was misschien nog steeds hier. Igor keek naar de tunnel. Daarna keek hij naar Choco. En dan omhoog naar de boom. En toen zette hij vastberaden een stap naar voren. “Goed zo.” zei de boom zacht. “Je bent dapperder dan je denkt.” Igor stapte de tunnel in. De warme chocolade omhulde hem als een zachte deken. De opening sloot zich achter hem en het avontuur begon.

HOOFDSTUK 3

DE CHOCOLADEGANGEN DIE ZUCHTEN

De tunnel waar Igor in terecht kwam, voelde alsof hij in warme chocolademelk liep. De muren waren glad en glanzend, alsof iemand ze net had gepolijst met een gigantische lepel. De lucht rook naar cacao, karamel en een vleugje kaneel. En het aller vreemdste was: de tunnel ademde. Niet hard of eng. Maar zacht alsof de boom longen had. Wat natuurlijk normaal was aangezien de boom leefde. Choco hupte vrolijk voor hem uit. “Kom maar! Niet bang zijn! De boom vindt je leuk!” “Ik ben niet bang,” zei Igor — wat maar een halve leugen was. Choco draaide zich om en keek hem aan met zijn glanzende chocolade-oogjes. “Je bent wel een beetje bang. Maar dat is normaal! Iedereen die hier binnenkomt is een beetje bang. Zelf je vader was bang.” Igor’s hart sloeg een slag over. “Mijn vader... was hier echt?” Choco knikte zo enthousiast dat er kleine chocoladeschilfertjes van zijn hoofd vlogen. “O ja! Hij was dapper! En nieuwsgierig! En een beetje koppig! Net als jij!” Igor voelde een warme steek in zijn borst. Hij wilde vragen wat zijn vader hier had gedaan, waarom hij was gekomen, waarom hij niet was teruggekeerd... maar de tunnel veranderde plotseling. De muren begonnen te bewegen. Niet snel. Niet dreigend. Maar alsof ze ruimte maakten. De tunnel werd breder, hoger en lichter. En toen stapte Igor een gigantische hal binnen. Een hal die onmogelijk kon bestaan. De vloer was gemaakt van knapperige chocolade die kraakte bij elke stap. De muren waren van karamel die lichtjes glansde. En het plafond... het plafond was een gigantische koepel van suikerspin die langzaam ronddraaide als een roze wolk. Igor keek met open mond omhoog. “Dit is... ongelooflijk.” “Dit is de Eerste Kamer,” zei Choco trots. “De Kamer van Zoete Zuchten.” “Waarom heet het zo?” Choco wees naar de muren. “Luister maar.” Igor spitste zijn oren. En toen hoorde hij het. Zuchten. Zachte, lange, warme zuchten. Alsof de kamer zelf tevreden was. Alsof hij blij was dat Igor er was. “De kamer zucht omdat hij leeft.” fluisterde Choco. “En omdat hij je herkent.” “Her... kent?” stamelde Igor. Choco knikte. “Je vader kwam hier ook. De kamer herinnert zich hem. En nu herinnert hij zich jou.” Igor voelde zijn keel dichtknijpen. “Waar ging mijn vader heen? Wat deed hij hier?” Choco keek even naar de grond. “Dat mag ik nog niet zeggen.” “Waarom niet?” “Omdat de boom dat moet doen. En de boom vertelt de dingen alleen als hij vindt dat je er klaar voor bent.” Igor wou protesteren, maar precies op dat moment begon de kamer te veranderen. De suikerspin aan het plafond draaide sneller. De karamelmuren begonnen te glinsteren. De chocoladevloer pulseerde. En toen verscheen er een deur. Niet zomaar een deur. Een deur van puur witte chocolade, met gouden krullen en een handvat van suikerglas. “Daar moeten we heen!” riep Choco. “Wat is er achter die deur?” Choco grijnsde breed. “De Tweede Kamer!” “En wat is dat?” “De Kamer van de Smeltende Geheimen!” Igor slikte. “Dat klinkt... gevaarlijk.” “Is het ook!” zei Choco vrolijk. “Maar alleen een beetje!” Igor keek hem aan.

“Hoe kan iets een beetje gevaarlijk zijn?” Choco haalde zijn schouders op. “Als je slim bent, is het maar een beetje gevaarlijk. Als je dom bent, is het heel gevaarlijk.” “En ben ik slim?” Choco knikte aanmoedigend. “Slim genoeg om niet op mij te gaan staan.” Igor keek naar de kleine chocoladekabouter. “Dat zou ik nooit doen.” “Precies!” zei Choco. “Dus je bent slim!” Ze liepen naar de deur. Igor legde zijn hand op het suikerglazen handvat. Het voelde warm. Levend. Alsof de deur wist dat hij hem aanraakte. Toen hij hem opende, kwam er een warme golf chocoladelucht zijn richting uit. Igor stapte de Tweede Kamer binnen. De Kamer van de Smeltende Geheimen De kamer was donker. Niet zwart. Niet leeg. Maar donker zoals een kamer waar iemand net het licht heeft uitgedaan. Igor voelde Choco’s kleine handje zijn vinger vastpakken. “Niet bang zijn. De kamer test je.” “Test me... hoe?” “Door te laten zien wat je niet wilt zien.” Igor’s hart bonsde. “Wat bedoel je?” Maar Choco antwoordde niet. In plaats daarvan begon de kamer te gloeien. Heel zacht. Heel langzaam. Alsof er iets onder de vloer zat dat ontwaakte. De muren begonnen te smelten. Niet snel. Niet gevaarlijk. Maar als warme chocolade die langzaam naar beneden gleed. En in die smeltende muren verschenen beelden. Beelden van Igor. Igor als baby. Igor als peuter. Igor die zijn eerste stap zette. Igor die viel. Igor die weer opstond. En toen... Igor met zijn vader. Igor voelde zijn adem stikken. Hij zag zichzelf op de schouders van zijn vader. Hij zag zijn vader lachen. Hij zag zijn vader hem optillen. Hij zag zijn vader hem leren hoe je een bal moest trappen. En toen zag hij iets dat hij nooit eerder had gezien. Zijn vader... in het bos. Zijn vader... bij de boom. Zijn vader... die de stam aanraakte. Zijn vader... die naar binnen ging. Igor’s ogen vulden zich met tranen. “Hij... hij was hier.” fluisterde hij. Choco kneep zacht in zijn hand. “Ja.” “Waarom is hij niet teruggekomen?” Choco keek hem aan. Zijn chocolade-oogjes waren zacht. “Omdat hij iets moest doen.” “Iets... zoals wat?” Choco schudde zijn hoofd. “Dat mag ik niet zeggen.” Igor voelde zijn boosheid opnieuw opkomen. “Waarom zegt niemand iets?! Waarom weet iedereen meer dan ik?! Waarom—” De kamer stopte met smelten. De beelden verdwenen. De muren werden weer stevig. En toen verscheen er een deur aan de andere kant van de kamer. Een deur van donkere chocolade met zilveren lijnen die pulseren als een hartslag. Choco wees ernaar. “Daar moeten we heen.” “Wat is dat voor kamer?” vroeg Igor. Choco slikte. “De Derde Kamer.” “En wat voor kamer is dat?” Choco keek hem aan. “De Kamer van de Verloren Stemmen.” Igor voelde een koude rilling over zijn rug gaan. “Dat klinkt... niet goed.” Choco knikte langzaam. “Het is de moeilijkste kamer. De kamer waar je hoort wat je niet wil horen.” “Wat bedoel je?” Choco keek hem recht aan. “Het is de kamer waar je de stem hoort... van iemand die je mist.” Igor’s hart sloeg een slag over. “Mijn vader?” Choco knikte. “Maar... hoe kan dat?” Choco glimlachte zacht. “De boom bewaart alles. Ook stemmen.” Igor keek naar de deur. Zijn handen trilden. Zijn hart bonsde in zijn keel. Zijn gedachten tolden. Maar hij wist één ding zeker: Hij moest naar binnen.

HOOFDSTUK 4

DE KAMER VAN DE VERLOREN STEMEN

De deur van donkere chocolade torende voor Igor uit als een reus die hem aankeek. De zilveren lijnen die over het oppervlak liepen pulseerden zacht alsof de deur een hartslag had. Choco stond naast hem, zijn kleine chocoladehandje stevig om Igor's vinger geklemd. "Ben je er klaar voor?" vroeg Choco voorzichtig. "Nee." zei Igor eerlijk. "Goed." zei Choco. "Want niemand is ooit klaar voor deze kamer. Maar je gaat toch naar binnen." Igor slikte. Hij voelde zijn hart bonzen in zijn borst. Zijn handen trilden. Zijn gedachten tolden. Maar diep vanbinnen wist hij dat hij dit moest doen. Voor zijn vader. Voor zichzelf. Voor het avontuur dat hem had gekozen. Hij legde zijn hand op het zilveren handvat. Het voelde warm. Alsof de deur hem herkende. Toen hij hem opende, kwam er een zachte golf warme lucht naar buiten. Niet te warm. Niet te koud. Maar precies warm genoeg om het gevoel te hebben dat iemand precies een deken om hem heen legde. Igor stapte naar binnen. De kamer had geen licht. De deur sloot zich achter hem. Het werd hellemaal donker. Niet zwart. Niet leeg. Maar donker zoals een kamer waarin iemand fluistert: wacht maar... Choco stond naast hem, maar Igor kon hem niet zien. Hij voelde alleen het kleine handje dat nog steeds het zijne vasthield. "Waarom is het zo donker?" fluisterde Igor. "Omdat je moet luisteren," fluisterde Choco terug. "Naar wat?" "Niet naar mij." Igor's adem stokte. De kamer begon op te leven. Heel zacht. Heel langzaam. Niet met licht, maar met geluid. Een zachte brom. Een warme trilling. Een fluistering die door de lucht gleed als een veer. En toen hoorde Igor het. Een stem. Een stem die hij kende. Een stem die hij miste. Een stem die hij nooit was vergeten. "Igor..." Igor verstijfde. "Papa?" fluisterde hij. De stem kwam dichterbij. Niet als een echo, niet als een herinnering, maar als iets dat echt was. Iets dat tastbaar was. "Igor... mijn jongen..." Igor voelde zijn ogen prikken. "Papa! Waar ben je?!" De kamer werd warmer. De lucht trilde zacht. De stem klonk nu duidelijker. "Ik ben hier... maar niet zoals je denkt." Igor keek om zich heen, maar hij zag niets. Alleen donkerte die zacht pulseerde. "Waarom ben je weggegaan?" vroeg Igor, zijn stem trillend. Er viel een stilte. Een lange stilte. Een stilte die voelde alsof iemand nadacht. "Ik ben niet weggegaan." zei de stem. "Ik ben gegaan om iemand te beschermen." "Wie dan?" vroeg Igor. "Jou." zei de stem. Igor voelde zijn hart in zijn keel kloppen. "Mij? Maar... waarom?" De stem zuchtte. Een warme, diepe zucht die door de kamer rolde als een golf. "Omdat jij iets hebt wat anderen willen. Iets wat jij nog niet begrijpt. Iets wat ik moest verbergen." "Ik begrijp het niet," fluisterde Igor. "Dat hoeft ook nog niet," zei de stem. "Je bent nog niet klaar." Igor balde zijn vuisten. "Iedereen zegt dat! De boom zegt dat! Choco zegt dat! Jij zegt dat! Maar waarom ben ik nooit klaar?!" De stem werd zachter. Warmer. Liefdevoller. "Omdat klaar zijn niet betekent dat je alles weet. Het betekent dat je durft te luisteren." Igor voelde een traan over zijn wang rollen. "Ik luister. Ik luister al de hele tijd." "Ik weet het," zei de stem. "En daarom ben je nu hier." De kamer

begon te veranderen. De donkerte werd lichter. De lucht werd warmer. De muren begonnen te glanzen. En toen zag Igor iets. Een vorm. Een silhouet. Een schaduw van licht. Het was geen lichaam. Geen gezicht. Geen echte persoon. Maar het was genoeg. Het was zijn vader. Of in elk geval... de silhouet van zijn vader. Igor deed een stap naar voren. "Papa..." De schaduw bewoog. Niet veel maar genoeg. "Igor... ik ben trots op je." Igor voelde zijn hart breken en helen tegelijk. "Ik mis je." "Ik mis jou ook." zei de stem. "Maar ik ben nooit echt weggeweest." "Waar ben je dan?" vroeg Igor. De schaduw trilde zacht. "Die vraag kan ik nog niet beantwoorden." "Waarom niet?" "Omdat het antwoord je zou veranderen voordat je er klaar voor bent." Igor wilde schreeuwen. Hij wilde huilen. Hij wilde zijn vader vastpakken. Maar hij kon niets doen. Hij kon alleen luisteren. "Je moet verder gaan," zei de stem. "Dieper de boom in. Naar de kern. Naar het hart." "Waarom?" "Omdat daar het antwoord ligt. Het antwoord op al je vragen." "Over jou?" vroeg Igor. "Over mij." zei de stem. "En over jezelf." De kamer werd lichter. De schaduw werd dunner. De stem werd stiller. "Papa! Wacht! Ga niet weg!" "Ik ga niet weg." zei de stem. "Ik ben bij jou. Altijd." "Maar—" "Igor..." "Ja?" "Je bent dapperder dan ik ooit was." De schaduw verdween. De stem vervaagde. De kamer werd stil. Heel stil. Choco kniep zacht in Igor's hand. "Gaat het?" Igor veegde zijn tranen weg. "Nee." Choco knikte. "Dat betekent dat het werkt." "Wat werkt?" "De kamer." zei Choco. "Hij laat je voelen wat je moet voelen." Igor keek naar de plek waar de schaduw had gestaan. "Ik wil verder." Choco glimlachte. "Dat dacht ik al." De kamer begon te bewegen. De muren draaiden. De vloer schoof. De lucht trilde. En toen verscheen er een nieuwe deur. Een deur van roodgloeiende chocolade, met lijnen die pulseren alsof er vuur in zat. "Wat is dat?" vroeg Igor. Choco slikte. "De Vierde Kamer." "En wat voor kamer is dat?" Choco keek hem aan. "De Kamer van de Brandende Waarheid." Igor voelde een rilling over zijn rug gaan. "Klinkt... heet." "Dat is het ook," zei Choco. "Maar het is de enige manier om verder te komen." Igor keek naar de deur. Hij voelde geen angst meer. Geen twijfel. Geen onzekerheid. Hij voelde iets anders. Vastberadenheid. Hij legde zijn hand op het vurige handvat en opende de deur.

HOOFDSTUK 5

DE KAMER VAN DE BRANDENDE WAARHEID

De deur van roodgloeiende chocolade stond voor Igor als een vurige muur. De lijnen die over het oppervlak liepen, pulseerden als lava die net onder de oppervlakte stroomde. Choco stond naast hem, zijn kleine chocoladehandje trillend in de zijne. “Dit is de heetste kamer van allemaal.” zei Choco zacht. “Maar hij verbrandt je niet... tenzij je liegt.” Igor slikte. “Ik lieg nooit.” Choco keek hem aan. “Iedereen liegt soms. Zelf tegen zichzelf.” Igor wilde protesteren, maar de deur begon te trillen. Het handvat werd warm. De lucht eromheen begon te golven alsof hij boven een kampvuur stond. Hij legde zijn hand erop. Het voelde alsof hij een gloeiende steen aanraakte — maar het deed geen pijn. Het was warmte die door hem heen trok, alsof de deur hem wilde testen. Toen hij hem opende, kwam er een golf hete lucht naar buiten. Niet heet genoeg om te verbranden, maar warm genoeg om zijn wangen te laten gloeien. Igor stapte naar binnen. De kamer van vuur die niet brandt. De deur sloot zich achter hem. Deze kamer was gigantisch. De muren waren van roodgloeiende chocolade die pulseerde als een hart. De vloer was van donkere cacao die zachtjes rook naar geroosterde bonen. En in het midden van de kamer stond een enorme vlam. Maar het was geen gewone vlam. Het was een vlam gemaakt van chocolade. Dikke, glanzende chocoladestromen kronkelden omhoog als rook. De vlam bewoog als vuur, maar glansde als gesmolten chocolade. Hij maakte geen geluid, maar Igor voelde hem in zijn borst. Choco stond naast hem. “Dit is de Waarheidsvlam.” “Wat doet hij?” vroeg Igor. Choco keek hem aan. “Hij laat je zien wat je niet durft te zeggen.” Igor voelde zijn maag draaien. “Ik... ik weet niet of ik dat wil.” “Niemand wil dat.” zei Choco. “Maar iedereen moet het.” De vlam begon te bewegen. Hij boog zich naar Igor toe. Hij strekte zich uit als een hand. Hij pulseerde als een hartslag. En toen hoorde Igor een stem. Niet de stem van zijn vader. Niet de stem van de boom. Niet de stem van Choco. Het was zijn eigen stem. Maar anders. Dieper. Ouder. Eerlijker. “Igor Romanowski Sosnowski,” zei de stem. “Wat is jouw waarheid?” Igor voelde zijn keel dichtknijpen. “Mijn... waarheid?” De vlam werd groter. “Wat verberg je?” “Ik verberg niets!” riep Igor. De vlam werd feller. “Dat is een leugen.” Igor voelde zijn hart bonzen. “Ik... ik weet niet wat u bedoelt.” De vlam draaide langzaam om hem heen. Niet dreigend. Niet boos. Maar geduldig. “Je bent bang.” zei de stem. Igor verstijfde. “Nee!” “Je bent bang dat je je vader nooit zult vinden.” Igor voelde een steek in zijn borst. “Dat is niet waar!” “Je bent bang dat hij je vergeten is.” Igor’s adem stokte. “Stop...” “Je bent bang dat jij niet goed genoeg bent om hem te redden.” Igor voelde tranen opkomen. “Hou op...” “Je bent bang dat je moeder gelijk heeft. Dat sommige dingen te groot zijn voor één jongen.” Igor viel op zijn knieën. “Alsjeblieft...” De vlam werd zachter. Warmer. Liefdevoller. “Maar dat is niet de waarheid die je moet zeggen.” Igor keek op. “Niet?” “De waarheid die je moet

zeggen,” zei de stem, “is de waarheid die je niet durft te denken.” Igor voelde zijn hart in zijn keel kloppen. “Welke waarheid?” De vlam boog zich naar hem toe. “Dat je boos bent.” Igor verstijfde. “Boos op je vader.” Igor schudde zijn hoofd. “Nee...” “Boos omdat hij is weggegaan.” Igor’s lip trilde. “Nee...” “Boos omdat hij je alleen heeft gelaten.” Igor kneep zijn ogen dicht. “Nee...” “Zeg het,” zei de stem. “Zeg de waarheid.” Igor voelde iets in hem breken. “IK BEN BOOS!” schreeuwde hij. De vlam werd helder. De kamer trilde. De lucht pulseerde. “IK BEN BOOS OP MIJN VADER!” De vlam werd nog helderder. “IK BEN BOOS DAT HIJ WEG IS GEGAAN! IK BEN BOOS DAT HIJ NIET TERUGKWAM! IK BEN BOOS DAT IK HEM MOET ZOEKEN!” De vlam werd wit. De kamer werd licht. De lucht werd warm. En toen werd alles stil. Heel stil. Choco legde een hand op Igor’s schouder. “Dat was het.” Igor hijgde. “Wat... wat bedoel je?” “De waarheid,” zei Choco. “De waarheid die je moest zeggen.” Igor veegde zijn tranen weg. “Maar... waarom moest ik dat zeggen?” Choco keek hem aan met zachte chocolade-oogjes. “Omdat je niet verder kunt als je je boosheid verstoppt. De boom weet dat. Jouw vader wist dat. En nu weet jij het ook.” Igor stond langzaam op. Zijn benen trilden, maar hij voelde zich... lichter. Alsof hij iets had losgelaten dat hij al jaren droeg. De vlam werd kleiner. Rustiger. En toen verscheen er een nieuwe deur. Een deur van goud. Met lijnen die pulseren als zonlicht. Met een handvat dat glansde als honing. “Wat is dat?” vroeg Igor. Choco glimlachte breed. “De Vijfde Kamer.” “En wat is dat?” Choco sprong op en neer. “De Kamer van de Gouden Wortels!” Igor keek naar de deur. Hij voelde geen angst meer. Geen twijfel. Geen boosheid. Hij voelde iets anders. Vastberadenheid. Hij legde zijn hand op het gouden handvat. En opende de deur.

HOOFDSTUK 6

DE KAMER VAN DE GOUDEN WORTELS

De deur van goud opende zich met een zachte klank, alsof iemand met een zilveren lepel tegen een kristallen beker tikte. Een warme, honingachtige geur stroomde naar buiten en vulde de lucht. Igor voelde zijn hart sneller kloppen — niet van angst, maar van nieuwsgierigheid. Choco sprong op en neer. “Dit is mijn favoriete kamer! Nou ja... één van mijn favoriete kamers. Eigenlijk zijn alle kamers mijn favoriete kamers, behalve de Kamer van de Plakkerige Pindakaas, want daar blijf je soms aan de muur hangen.” Igor glimlachte zwakjes. “Ik hoop dat deze kamer... minder plakkerig is.” “Oh, dat is hij zeker!” zei Choco. “Deze kamer is... prachtig.” Igor stapte naar binnen. De kamer was enorm. Groter dan alle kamers die Igor tot nu toe had gezien. De vloer was bedekt met zachte, gouden aarde die glinsterde alsof er duizenden kleine sterretjes in verstopt zaten. De muren waren van warm, amberkleurig licht dat zacht pulseerde. En overall — echt overall — groeiden wortels. Maar niet gewone wortels. Deze wortels waren van goud. Echt goud. Ze glansden als zonlicht op het water. Ze bewogen zachtjes. En ze maakten geluid. Een zacht, zingend geluid. Een melodie die Igor niet kende, maar die voelde alsof hij hem altijd al had gehoord. “Wat... is dit?” fluisterde Igor. Choco spreidde zijn armen. “De Gouden Wortels! Ze zijn het geheugen van de boom. Alles wat ooit is gebeurd, alles wat ooit is gezegd, alles wat ooit is gevoeld... zit hierin.” Igor keek naar de wortels. “Alles?” Choco knikte. “Alles.” Igor voelde een rilling over zijn rug gaan. “Dus... ook mijn vader?” Choco keek hem aan. Zijn chocolade-oogjes werden zachter. “Ja. Vooral je vader.” Igor liep langzaam verder. De wortels bewogen zachtjes naar hem toe, alsof ze hem wilden aanraken. Eén dunne wortel raakte zijn hand. Hij voelde een warme tinteling door zijn arm trekken. En toen zag hij iets. Een beeld. Heel kort. Heel helder. Zijn vader. Lachend. Met modder op zijn gezicht. En gouden wortels om hem heen. Igor hapte naar adem. “Ik... ik zag hem!” Choco knikte. “De wortels laten je zien wat je moet zien.” “Maar waarom zo kort?” “Omdat je nog niet klaar bent voor het hele verhaal.” Igor balde zijn vuisten. “Ik ben wél klaar!” Choco schudde zijn hoofd. “Nee. Je bent dichterbij dan ooit, maar nog niet klaar.” Igor wilde protesteren, maar precies op dat moment begon de kamer te veranderen. De wortels bewogen sneller. De aarde begon te gloeien. De lucht werd warmer. En toen verscheen er een pad. Een pad van gouden wortels die zich uit de grond omhoogtilden en een soort brug vormden. “Daar moeten we heen,” zei Choco. “Wat is daar?” vroeg Igor. Choco slikte. “De Diepste Wortel.” “En wat moet die voorstellen?” Choco keek hem aan. “Het hart van het geheugen.” Igor liep over het gouden pad. Het voelde warm onder zijn voeten, alsof hij over zonlicht liep. De wortels bewogen zachtjes, maar waren stevig genoeg om hem te dragen. Aan het einde van het pad stond een enorme wortel. Zo dik als een boomstam. Zo lang als een treinwagon. Zo goud als de zon. Hij pulseerde langzaam. Rustig. Krachtig. “Dit,” zei Choco, “is de Diepste Wortel. Hij bewaart de oudste

herinneringen. De belangrijkste herinneringen. De herinneringen die de boom nooit mag vergeten.” Igor voelde zijn hart bonzen. “En... ook dingen over mijn vader?” Choco knikte. “Ook over jouw vader.” Igor stapte dichterbij. De wortel begon sneller te pulseren. De lucht trilde zacht. De kamer werd stiller. Toen hoorde Igor een stem. Niet de stem van zijn vader. Niet de stem van de boom. Niet de stem van Choco. Maar een nieuwe stem. Een diepe, oude, warme stem. “Wie raakt mijn wortel?” Igor verstijfde. “I-ik... ik ben het. Igor.” De stem bromde zacht. “Igor Romanowski Sosnowski.” Igor slikte. “U kent mijn naam?” “Ik ken alle namen die belangrijk zijn.” “Dus ik ben belangrijk?” De wortel pulseerde iets feller. “Jij bent de reden dat de boom nog leeft.” Igor’s ogen werden groot. “Wat bedoelt u?” “Jouw vader heeft iets gedaan. Iets groots. Iets gevaarlijks. Iets dat jij moet afmaken.” Igor voelde zijn maag draaien. “Wat dan?” De wortel werd helderder. De kamer werd warmer. De lucht begon te zingen. “Raak mij aan,” zei de stem. “En ik zal het je laten zien.” Igor keek naar Choco. Choco knikte aanmoedigend. “Doe het.” Igor legde zijn hand op de wortel. De herinnering die alles veranderde. De wereld explodeerde in licht. Igor voelde zich vallen. Draaien. Vliegen. Zinken. En toen stond hij ergens anders. Niet in de kamer. Niet in de boom. Maar in een herinnering. Hij stond in het bos. Hetzelfde bos waar hij woonde. Maar het was anders. De lucht was donkerder. De bomen waren stiller. De grond trilde zacht. En toen zag hij hem. Zijn vader. Levend. Sterk. Lachend. Hij stond voor een kleine, jonge chocoladeboom. Een babyboom. Nog maar een meter hoog. Igor voelde zijn hart overslaan. “Papa...” Zijn vader knielde bij de kleine boom. “Je moet groeien,” zei hij zacht. “Je moet sterk worden. Je moet hem beschermen.” Igor fronste. “Hem?” Zijn vader keek op — alsof hij Igor kon zien, ook al was het maar een herinnering. “Mijn zoon,” zei hij. “Hij is bijzonder. Hij is belangrijk. Hij is... de sleutel.” Igor voelde zijn adem stokken. Zijn vader stond op. Hij legde zijn hand op de kleine boom. De boom begon te gloeien. En toen gebeurde het. Een donkere schaduw verscheen achter zijn vader. Groot. Dreigend. Onherkenbaar. Zijn vader draaide zich om. Hij keek niet bang. Hij keek vastberaden. “Niet nu,” zei hij tegen de schaduw. “Hij is nog te klein.” De schaduw gromde. De lucht trilde. De grond scheurde open. Zijn vader sprong voor de boom. Hij spreidde zijn armen. Hij beschermde hem. En toen werd alles wit. Terug in de kamer viel Igor op zijn knieën. Hij hijgde. Hij trilde. Hij voelde zijn hart bonzen in zijn borstkas. Choco rende naar hem toe. “Gaat het?!” Igor knikte langzaam. “Ik... ik zag hem.” “Je vader?” “Ja. Hij... hij beschermde de boom. Toen hij nog klein was.” Choco knikte. “Dat klopt.” “Maar... waarvoor beschermde hij hem?” Choco keek hem aan. “Voor wat er onder de boom leeft.” Igor verstijfde. “Wat leeft er onder de boom?” Choco slikte. “De Donkere Wortel.” Igor voelde een koude rilling over zijn rug gaan. “Wat is dat?” Choco keek hem recht aan. “Dat... is wat jouw vader probeerde tegen te houden.” Igor stond op. Zijn handen trilden, maar zijn ogen waren vastberaden. “Waar is die wortel?” Choco wees naar een nieuwe deur die net was verschenen. Een deur van zwarte chocolade. Met zilveren scheuren. En een handvat dat koud was als ijs. “Daar,” zei Choco. “En wat is dat voor kamer?” vroeg Igor. Choco antwoordde niet meteen. Toen zei hij zacht: “De Kamer van de Donkere Wortel.” Igor keek naar de deur. Hij voelde geen angst meer. Alleen vastberadenheid. Hij legde zijn hand op het ijskoude handvat en opende de deur.

HOOFDSTUK 7

DE KAMER VAN DE DONKERE WORTEL

De deur van zwarte chocolade voelde koud aan, alsof Igor zijn hand op een blok ijs legde. De zilveren scheuren die over het oppervlak liepen, pulseerden langzaam, als aders die gevuld waren met iets dat niet helemaal... goed was. Choco stond naast hem, kleiner dan ooit. Zijn chocolade-oogjes waren groot en glanzend, en voor het eerst sinds Igor hem kende, trilde zijn stem een beetje. "Igor... deze kamer is anders." "Hoe anders?" vroeg Igor. Choco slikte. "Dit is de enige kamer die de boom zelf niet volledig controleert." Igor's hart sloeg een slag over. "Wat bedoel je?" "De Donkere Wortel leeft." fluisterde Choco. "En hij luistert niet altijd." Igor keek naar de deur. "Maar mijn vader... hij probeerde hem tegen te houden." Choco knikte langzaam. "Ja. En nu is het jouw beurt." Igor voelde geen angst meer. Geen twijfel. Geen boosheid. Alleen vastberadenheid om door te gaan. Hij duwde de deur open. De kamer die geen licht kent. De kamer was donkerder dan alle kamers die Igor tot nu toe had gezien. Niet gewoon donker — maar een soort donker dat voelde alsof het licht zelf bang was om binnen te komen. De lucht was koud. De vloer was hard. De muren waren stil. Choco stapte voorzichtig naar binnen. "Blijf dicht bij mij." Igor knikte. "Wat gebeurt hier?" Choco wees naar de grond. "Kijk." Igor keek omlaag. En toen zag hij het. Een wortel. Maar niet goud. Niet warm. Niet levend zoals de anderen. Deze wortel was zwart. Diepzwart. Zwart als een nacht zonder sterren. Hij kronkelde over de vloer als een slang. Hij ademde langzaam, alsof hij sliep. Maar Igor voelde het meteen: Deze wortel was niet vriendelijk. "Dat is hem." fluisterde Choco. "De Donkere Wortel." Igor stapte dichterbij. "Wat doet hij?" Choco keek hem aan. "Hij neemt." "Wat neemt hij?" "Alles!" zei Choco. "Licht. Warmte. Herinneringen. Kracht. Alles wat hij kan krijgen." Igor voelde een koude rilling over zijn rug gaan. "Waarom bestaat hij?" Choco zuchtte. "Omdat elke boom een schaduw heeft. Zelfs een chocoladeboom." Igor knielde bij de wortel. Hij voelde de koude lucht eromheen. Het was alsof de wortel ademde — maar niet zoals een levend wezen. Meer als iets dat wachtte. "Waarom probeerde mijn vader hem tegen te houden?" vroeg Igor. Choco keek naar de wortel. "Omdat de Donkere Wortel sterker wordt als iemand bang is. En jouw vader... was niet bang." Igor voelde zijn keel dichtknijpen. "Maar ik ben wel bang." Choco legde een hand op zijn arm. "Dat is niet erg. Bang zijn betekent dat je iets hebt om voor te vechten." Igor keek naar de wortel. "Wat moet ik doen?" Choco wees naar een plek waar de wortel dikker werd. "Daar. Dat is zijn kern. Als je hem aanraakt, laat hij je zien wat hij wil." "Wat hij wil?" Choco knikte. "En wat hij vreest." Igor ademde diep in. Hij strekte zijn hand uit. Hij raakte de wortel aan. De wereld werd zwart. Niet donker. Niet duister. Maar zwart zoals inkt die over alles heen stroomt. Igor voelde zich zweven. Drijven. Verdwijnen. En toen hoorde hij een stem. Niet warm. Niet vriendelijk. Niet bekend. Een koude, diepe, krakende stem. "Kind van licht..." Igor verstijfde. "Wie... wie bent u?" "Ik ben de wortel die groeit waar licht niet komt."